

Vägen till en lyckad bagageluckefika.

En beskrivning på vad ”bagageluckefika egentligen innebär.

Av Mats Forsell

Vad är egentligen en "bagageluckefika"? Man får inte så många träffar på ordet om man googlar på det. Några av träffarna är från mig och saker jag har skrivit. Det är kanske dags att befästa detta uttryck i vårt svenska språk? Är en bagageluckefika så enkelt som att man står och fikar vid bagageluckan vid en bil? Ja. Och nej. Rent tekniskt är det ju så det kan gå till men det handlar också om så mycket mer. Det handlar om stämning, känsla och inställning. Det är svårt att sätta ord på en känsla och en inställning men jag skall försöka. Håll till godo för här kommer "Vägen till en lyckad bagageluckefika".

Inställning

Först och främst handlar det om att man måste ha inställningen och attityden att resan i sig är ett mål. Att man helt enkelt gillar att vara ute på vägen i en bil. Stressade resenärer som är fokuserade på att vara framme på en viss geografisk plats när klockans visare står i ett visst läge är kanske inte kandidater till bagageluckefika så som jag definierar det. Vad handlar det om då? Enkelt, väldigt enkelt förklarat så behövs fyra saker.

1. En bil.
2. En väg.
3. Fika.
4. Tid.

Punkt 1, 2 och 3 är mer eller mindre självförklarande så jag hoppar raskt fram till punkt 4, nämligen tid. Det är också där inställningen och attityden kommer in i bilden - att resan är en del av målet, kanske till och med enda målet och att man är villig att ge denna tid. Det handlar om att njuta av resan, omgivningarna, bilen, vägen och allt kring detta.

Känsla av äventyr

Det är inte så ofta som man, eller jag i det här fallet, som vuxen upplever äventyr. Tänk när man var barn och gick på upptäcktsfärd i sin omgivning! Vad spännande det var. Jag minns mina och polarens promenader där vi kunde gå in på stigar vi inte gått på tidigare. Jag minns mina och farfars promenader ute i skogen. Jag minns också känslan av att inte riktigt veta exakt var jag befann mig. Så spännande, så kittlande. Med åren så hade hela omgivningen utforskats och andra intressen dykt upp. När jag skaffade egen bil som nittonåring så fick jag tillbaka lite av denna känsla och då var det vägarna som blev den nya utforskade vildmarken. Som barn var jag då och då besviken över att vi alltid åkte på samma vägar hela tiden. Tänk om farsan kunde svängt in på den eller den vägen, vart hade vi hamnat då? Jag undrade ofta över alla dessa vägar ledde, de vägar som vi inte körde på. Det hände att vi tog nya vägar på den tiden också men med egen bil så kunde jag själv bestämma när och vart jag ville åka. Vilken frihetskänsla!

Det är denna svårdefinierade känsla av äventyr och frihet som ligger till grunden för en lyckad bagageluckefika. Det mesta annat spelar faktiskt mindre roll. Det kvittar vad man har för bil, vilket väder det är eller om man är ensam eller har sällskap med sig. Det är i och för sig trevligare med sällskap eftersom man oftast blir lite modigare då och vågar köra in på vägar som man annars kanske tvekat att sig in på. I alla fall är jag lite svenskt feg när jag är ensam. Bra väder är alltid bra väder och det mesta blir roligare då. Det viktiga är ändå en längtan efter att utforska och undersöka vad som döljer sig bakom nästa kurva, bakom nästa krön eller vid slutet av vägen. Det är när man lämnat sina invanda och vanliga vägar som äventyret börjar.

Att förhöja upplevelsen

Man kan naturligtvis förhöja känslan av äventyr genom olika attribut. Numera kör jag Skoda Superb Alldrive som i denna modellserie skall ge intryck av äventyr och vildmark. Det hela började 2009 när jag köpte mig en Volvo XC70 -06 och sedan dess är jag helfrälst i denna typ av bilar. Det är vanliga bilar men som tack vare lite tuffare utseende och

fyrhjulsdraft utstrålar lite mer äventyr och frihet än de vanliga trista blöjtransporterna. Töntigt tycker vissa, underbart tycker jag. Man kan dra detta med känslor hur långt som helst och skaffa sig en Jeep eller Land Rover och utrusta den för att korsa vilken djungel eller öken som helst. Var och en får hitta sin egen nivå. Jag har hittat min. Andra saker som är trevliga att ha med sig och som förhöjer upplevelsen är attiraljer så som tallrikar, muggar och bestick. Jag har ett finfint fack bakom vänster bakhjul där dessa ting förvaras. På så sätt är jag alltid förberedd. Ett annat bra sätt att förhöja känslan är att lägga in ett besök till en intressant plats. Jag är till exempel intresserad av historia och då kan man ju ha en gammal stenhög som delmål eftersom resan i själv är också ett mål.

Platsen och vägen

En riktigt bra bagageluckefika tar man sällan eller aldrig på en officiell rastplats bland sopor, östeuropeiska lastbilar, stinkande toaletter eller andra människor. Det är ju det som är själva grejen med en lyckade bagageluckefika – att hitta sina egna platser. Sväng av stora vägen och in på en liten väg och spana ut en trevlig plats. Man får inte ha bråttom. Är man osäker på vart vägen leder så kan man ju kolla i sin smartphone och få fram en satellitbild över området. Man vill ju ogärna riskera att köra in på någons gårdsplan. En GPS är aldrig fel att ha med sig heller. En gång fick jag och en kompis snilleblixten att köra in på en liten väg, inte större än två hjulspår. Enligt GPS:en skulle man komma ut på den stora vägen igen. Jag körde helt åt helvete eftersom GPS:en hela tiden låg lite fel i förhållande till vart bilen befann sig så jag svängde fel när vägen delade sig. Detta resulterade i flera kilometer på en traktorväg som slingrade sig upp för en sluttning. Tack vare XC70:ns fyrhjulsdraft, högre markfrigång och min utomordentliga körskicklighet tog vi oss tillbaka till stora vägen igen. Eller så var inte vägen så eländig som den kändes. Det är kanske det troligaste. Mitt inne i skogen så stannade vi för lite fika. Där såg vi en stolpe som informerade om att det legat ett gammalt torp på platsen. Äventyrligt så att det förslog.

Man behöver inte köra in på traktorvägar för att hitta bra platser. Tvärt om så kan det vara dumt. Dels kan man köra fast långt borta från all ära och redlighet, dessutom misstänker jag starkt att man bryter mot terrängkörningslagen. Fast några av mina bästa bagageluckefikor har nåtts genom ett mycket tvivelaktigt val av väg. Som den gången utanför Ulricehamn vid en gammal borgruin. Det var i princip en getstig att köra på. Väl framme vid en stor glänta parkerade vi framför en bänk och gick för att utforska ruinen. Då insåg vi att vi bara stod ett tiotal meter från stora vägen och en cykelbana. Jag hade dock följt skyltningen men jag är osäker på att den syftade till att man skulle köra bil den vägen. Fast det stod heller inget uttryckligt förbud mot biltrafik. Jag kör gärna dig igen. Bagageluckefikan vart det i alla fall inga fel på.

Kyrkors parkeringsplatser brukar också vara bra platser för bagageluckefika. Jag har stannat på många sådana. Kommer man inte mitt i högmässan så brukar det finnas gott om platser och det finns ofta stora träd som skänker skugga åt en fikasugen resenär. Kyrkorna i sig är ofta vackra att betrakta och väl värda att gå in i. Ju äldre desto bättre.

Enkelt förklarar – sväng av stora vägen och in på en mindre väg. Där finns de trevliga och ostörda platserna som lämpar sig väl för bagageluckefika.

Kompis med bilen

När vi ändå är inne på bilar... jag älskar att köra bil. Det måste man nog göra för att uppskatta bagageluckefikandet fullt ut. Det kvittar om jag så bara skall åka till jobbet en regning tisdag eller om jag är på väg till något roligt. Jag njuter av att sätta mig i min bil. Min bil är stor och praktisk och en riktig kompis. Det är så jag ser på mitt bilägande – bilen är min vän, min polare, min pålitliga kamrat i alla väder. Den tar hand om mig och jag tar hand om den. De som ser bilen enbart som en plåtburk som skall förflytta ens arsele, matkassar och blöjpaket får gärna fortsätta se på sin bil på det viset, men de är inga äkta vägmän som kommer att förstå sig på tjusningen med bagageluckefika. De hade lika gärna njutit sin fika i trädgården eller på balkongen. För formens skull kan jag påpeka att även kvinnor kan vara vägmän.

Fikakorgen och utensilier

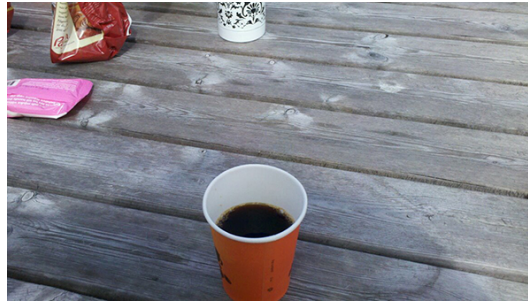
Det är spontaniteten i bagageluckefikandet som är det roliga. Man får för sig att sticka ut en sväng och rafsar ihop något att äta eller kanske till och med stannar till och köper något i en butik längst med vägen. Detta hindrar dock inte från att man i god tid kan planera sin bagageluckefika. En rejäl termos med kaffe är ju obligatorisk. Nu är jag ingen utpräglad kaffedrickare så om jag åker själv så brukar jag ta med té istället. Tilltugget skall helst vara enkelt att hantera. Överlastade mackor med pålägg som trillar åt alla håll är inte önskvärt, speciellt inte om det regnar och man bagageluckefikar inne i bilen. Hur kul är det när tomatskivan rinner ned mellan framsätena? Näe, då är gurka ett bättre val. Jag föredrar en dubbelmacka. Ja, få inga snuskiga associationer nu bara. En dubbelmacka kan man hålla med ena handen utan att bli kladdig och man kan äta den på ett elegant och värdigt sätt. En favorit är bröd av typen polarkaka med rökt skinka och valnötsost. Denna ost brukar finnas i butikernas delikatessdiskar. Mycket gott. Jag är också svag för kanelgiffjar. Dessa sitter perfekt till en kopp kaffe. Ballerinakex eller liknande är också väl lämpade för bagageluckefika. Kondiskbitar är trevliga men då blir man ofta lite kladdig så några paket våtservetter är obligatorisk utrustning i bilen. Några flaskor vatten är också väldigt bra att ha med sig. Allt kan med fördel packas ned i en kylväska men det har ni säkert redan förstått. Är man ute länge så kan ett äpple göra underverk om man känner sig lite ofräsch och helst skulle vilja åka hem och borsta tänderna. En stödbanan är inte heller fel om man är hungrig men ännu inte hittat rätt ställe. Godis i all ära, jag är en gottegris av högsta rang, men man blir gärna rätt äcklig och ofräsch av godis, speciellt choklad. Det är sällan kul att sitta i bilen och känna sig ofräsch så frukt har helt klart en roll i detta sammanhang.

Favoritplatser

Jag har inga direkt tips på platser att ge eftersom vi alla bor i olika delar av landet. Då hjälper det ju föga att tipsa om en plats i Västergötland om du bor i Boden. Jag har ändå några favoritplatser jag kan nämna.

”**Triffidspången**”. Den ligger utmed väg 2858 utanför Falköping. Här bagageluckefikar man på en spång ute i ett kärr. Det finns en bänk och ett bord. Första gången var jag där med syrran och då såg vi en växt som såg ut som en truffid. Ni vet, de där vandrande köttätande växterna. Sedan dess har det fått heta truffidspången.

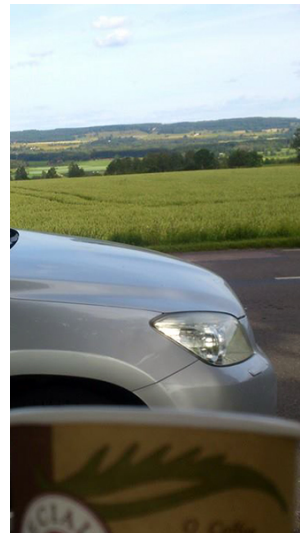

Eriksgatuleden. Kör väg 47 mellan Mullsjö och Falköping. Där kan man svänga in till Eriksgatuleden. Själva leden är en gammal historisk stig som i sig är väl värd en vandring. Vintertid kan vägen vara lite besvärlig om man väljer att fortsätta den för att komma ut på 47:an igen. Fyrhjulsdraft är att rekommendera då.

några fantastiska gamla gravar. Man kan med fördel lämna sitt fordon och ta sitt bagageluckefika med sig till den bänk som är placerad vid den mittersta gravstenen. Väljer man att fika på parkeringsfickan så kan man njuta av utsikten över dalen österut. Detta är en fantastisk fin plats på våren när man hör klockan från Karelbys kyrka och en lärkas drillande i bakgrunden. Se bara upp så att du inte råkar ställa dig i ett pissmyrebo. Inget jag rekommenderar alls faktiskt.

Karleby. Kör väg 47 mot Falköping och sväng av till 2856 mot Karleby. På väster sida om vägen finns

Hornborgarsjön. Där finns det många fina platser att bagageluckefika på, inte minst vid själva utloppet. Det går en fin väg runt sjön. Det är utmed den vägen bilden till höger är tagen. Kör man vägen runt så är Ekornavallen väl värt ett besök. Det är ett gammalt gravfält. Där finns en grusparkering där man med fördel kan öppna bagageluckan och ta sitt fika. På sommaren är man sällan ensam där utan får samsas med en och annan husbil också. Där finns också bord och bänkar att duka upp på.

Ibland blir det lite mer äventyrligt än man tänkte sig. Som den gången jag och en kompis skulle ut och fotografera och jag körde in på en smal skogsväg. Efter någon kilometer var vägen spärdd av omkullvälta träd. Eftersom jag inte ville backa hela vägen försökte jag vända i en minimal glänta. En gren från ett litet träd

jag mejade ned med stötfångaren krokade tag i den nyss nämnda stötfångaren så när jag började backa så revs stötfångaren loss. Men det blev en bra fika i alla fall. Kaffe, frallor och mjukost från en skrattande ko om jag inte minns fel.

Det finns inget dåligt väder, bara folk som inte har vett att uppskatta att sitta och fika inne i bilen när det regnar. När vädret inte tillåter att man står *vid* bilen och fikar så då får man sitta *inne* i bilen. Det går ju bra det också. Det gäller bara att vara försiktig så att man inte häller kaffe på ställen där det

inte skall vara kaffe. Jag har klarat mig bra från att slabba ned mina bilar. Jag välte ut en mugg i bagaget en gång men eftersom jag har gummimatta där så gick det fint. Man kan råka ut för skojiga missförstånd när man bagageluckefikar. Häromsistens så var det en i ett jaktlag som trodde att jag var skogsvaktaren. Han hade en likadan

bil som jag och var väntad.

Motivation

Jag, liksom många med mig, har ibland problem att få ändan ur vagnen. Eller tvärt om i det här fallet, att få ändan in i vagnen. Det finns många anledningar till att inte ge sig ut på picknick och bagageluckefika. Man känner inte för det. Man får dåligt samvete eftersom så många människor vill ha det till att det är fult att köra bil och att det är bättre att åka kollektivt. Det är dåligt väder. Man fastnar framför datorn. Det är en film på TV som man bara sett tre gånger tidigare. Den främsta orsaken är dock oftast att man inte vet vart man skall åka. Jag gillar att fotografera så jag har gärna det som anledning till att åka iväg en runda. Jag kan få en idé om en bild och sedan ger jag mig ut och letar upp en plats för bilden. Oftast hittar jag den inte. Självklart är det mest ett svepskäl till att få bränna lite diesel och njuta av en biltur, men jag är bra på att lura mig själv. Dessutom är jag extremt lättlurad.

Just fotointresset är lyckat av flera anledningar. Jag har en fotointresserad kompis/kollega som gärna hänger med. Då och då har vi tagit en sväng efter jobbet under den ljusa delen av året. Det kanske inte blir så mycket bilder men bagageluckefika blir det ta mig fan alltid. Då brukar vi ta med en termos med kaffe och sedan köpa lite tilltugg i en butik. Tråkigt nog så har vi förbaskat svårt att hitta intressanta fotoplatser. Vi gillar båda lite övergivna och bortglömda platser och dessa växer inte på träd.

Den utlimata bagaeluckefikan

Vilket är då en ultimata bagaeluckefikan? Egentligen så skall man ställa sig frågan om vad som är den ultimata bilturen. För mig är det nog samma kväll som jag får på sommarhjulen. Tänk dig en fredag när du gått lite tidigare från jobbet för att få på sommarhjulen. Luften luktar koskit och jord och det är aningens för kallt för att det skall kännas perfekt. Bilen står där nytvättad, nystädad och med blanka fälgar med sommarhjul. Man är lite svettig och trött efter hjulbytet men självklar måste man provköra en runda med sommarhjulen. Tar en snabb dusch för att fräscha upp sig, fixar lite fika och sedan iväg. Jackan struntar man i att ta på sig men man tar den ändå med sig. Aha... var det så här härligt det kändes att sitta i sätet utan tjock jacka? hinner man tänka. Det är ett magiskt ögonblick. Man startar bilen och sätter på lite bra musik. Bilen känns tight och fin med sommarhjulen, nästan lite stötig. Efter fem månader på vinterhjul känns ljud och vibrationer så annorlunda på något vis, men ändå så välbekanta. Allt känns bara bra och man styr ut på vägen.

Man håller sig på bekanta vägar och kör längre och längre bort. Det finns ingen tid att passa och det är lördag imorgon. Efter 40 minuter börjar man bli fikasugen och håller utkik efter en plats att stanna på. Där! En liten väg ned till vänster. Där blir det perfekt. Bilen manövreras in och ställs med fronten utåt.

Vårkylan som möter en när förardörren öppnas får en att haka till. Luften är full av syre som blandas med kaffedoften när man håller upp i en av de emaljerade bleckmuggarna som alltid finns med i bilen. Bullarna smakar ljuvligt. Man tar en kopp till eftersom man börjat frysa lite. Jackan får ändå ligga kvar i bilen, det är ju för farao vår. Med kaffemuggen i ena

handen och en bulle i den andra går man en sväng, men inte för långt från bilen. Bilen är din borg, din trygghet och din vän. Det är den som har huvudrollen vid detta tillfälle och det finns andra tillfällen för långpromenader. Till slut tar kylan ändå överhand och man går tillbaka och funderar på den där jackan. En sista slurk kaffe i muggen. Usch, den hade blivit kall. Tur att det finns lite kvar i termosen. Väl bakom ratten känns livet rätt okej och man styr hemåt med nöjd min samtidigt som man vrider på värmen två snäpp extra.

Slutord

Ja, nu hoppas jag att jag förklarat innebörden av begreppet bagaeluckefika. Som ni förstått så handlar det om så mycket mer än att bara stå och fika vid bagaeluckan på en bil. Det kan vem som helt göra, men vem som helst kan inte tillgodogöra sig en äkta bagaeluckefika. Det är bara äkta vägmän som kan det.

Jag önskar er många trevliga bagaeluckefikor framöver!